

CUPRINS

Capitolul 1: Pietre stelare	7
Capitolul 2: Destinul are douăsprezece stații	31
Capitolul 3: Generații divine	57
Capitolul 4: Între soartă și destin	83
Capitolul 5: Despre moarte și înviere	111
Capitolul 6: Conexiunea cosmică – ADN-ul	139
Capitolul 7: Cunoaștere secretă, texte sacre	165
Capitolul 8: Coduri ascunse, numere mistice	199
Capitolul 9: Profeții în scrierile din trecut	231
Capitolul 10: Buricul Pământului	257
Capitolul 11: O vreme a profeției	301
Capitolul 12: Zeul care a revenit din cer	337
<i>Epilog</i>	357
<i>Despre autor</i>	364

PIETRE STELARE

A fost nevoie de un război aprig și sângeros pentru a scoate la lumină, cu doar câteva decenii în urmă, unul dintre cele mai enigmatice situri antice din Orientul Apropiat. Dacă nu este cel mai enigmatic sit, cu siguranță este cel mai derutant și are în mod cert rădăcini în Antichitatea străveche. Este o structură care nu se aseamănă cu vestigiile marilor civilizații ce au înflorit în Orientul Apropiat în mileniiile trecute, cel puțin în măsura în care aceste vestigii au fost descoperite deja. Cele mai mari asemănări se află la mii de mile depărtare, peste mări și pe alte continente; ne vine în minte Stonehenge, din îndepărtata Britanie.

Acolo, pe o câmpie bătută de vânturi din Anglia, la aproximativ optzeci de mile la sud-vest de Londra, se află niște cercuri de megaliți impunători, care formează cel mai important monument preistoric din întreaga Britanie. Acolo se află un semicerc de pietre uriașe, care au fost legate deasupra prin pietre de buiandrug, ce cuprinde în el un semicerc de montanți mai mici de piatră și este înconjurat la rândul său de două cercuri formate din alți megaliți. Mulțimile de oameni care vizitează situl constată că doar unii dintre megaliți au mai rămas în picioare, în timp ce alții s-au prăbușit sau au dispărut, cumva, de la fața locului. Savanții și cercetătorii au reușit totuși să descopere configurația cercurilor din interiorul cercurilor. (Ilustrația 1 evidențiază megaliții care mai sunt încă în

picioare și marchează găurile ce indică locul unde se aflau odată alte două cercuri de pietre sau poate dopuri de lemn, existente în etapele anterioare ale Stonehenge-ului).

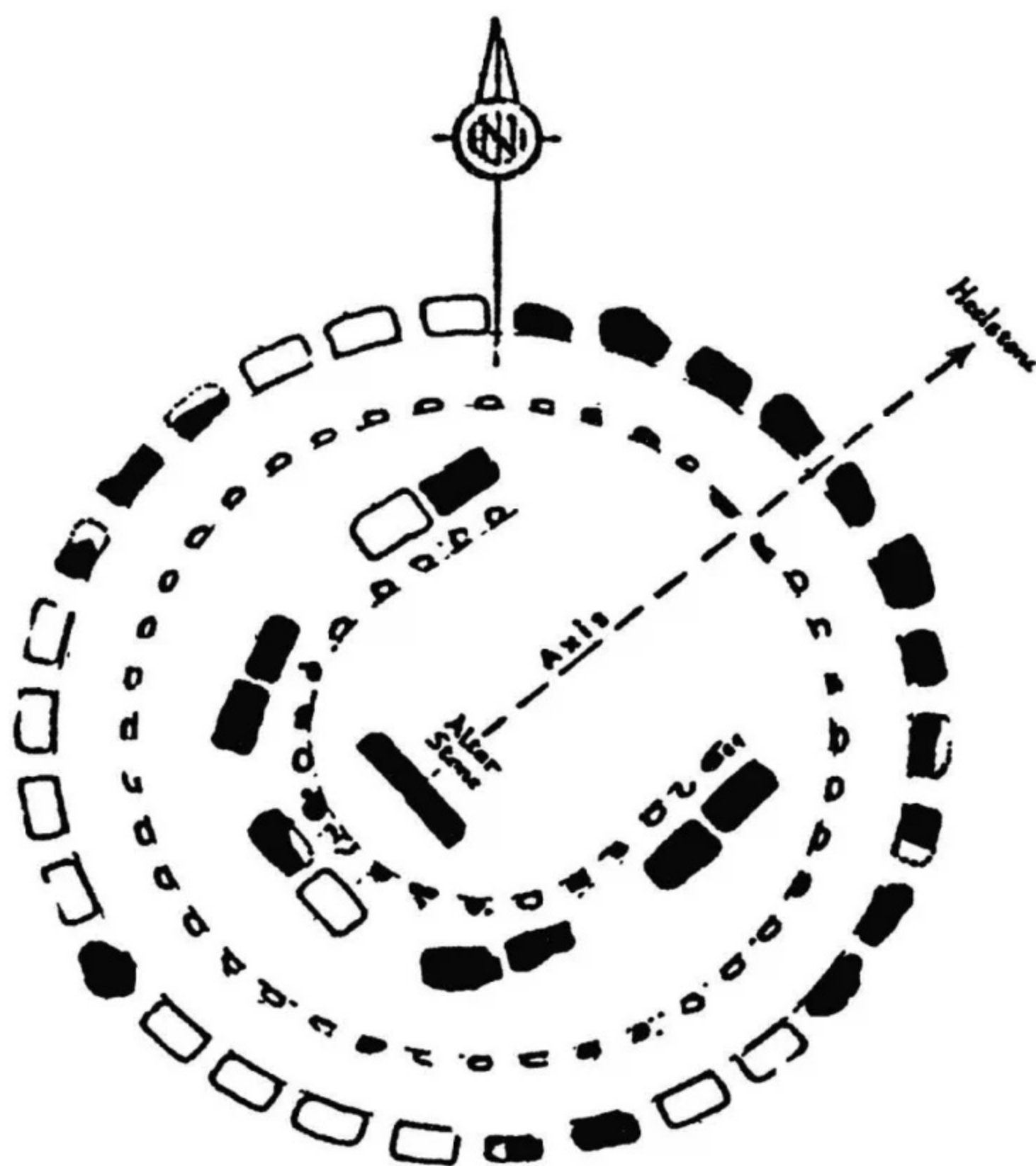

Figura 1

Semicercurile în formă de potcoavă și un megalit mare căzut, poreclit Piatra Sacrificiului, arată fără îndoială că structura avea o axă orientată nord-est spre sud-vest.

Se vede o linie care trece printre doi montanți de piatră printr-o alee lungă dintr-un contrafort de pământ, direct către așa-numita Piatră de călcâi (Ilustrația 2).

Toate studiile concluzionează că aliniamentele au avut scopuri astronomice; ele au fost orientate pentru prima dată în jurul anului 2900 î. Hr. (cu un secol în plus sau în minus) spre răsăritul Soarelui în ziua solstițiului de vară; apoi au fost realiniat în jurul anului 2000 î. Hr. și din nou în jurul anului 1550 î. Hr., spre răsăritul Soarelui, în ziua solstițiului de vară din acele vremuri (Ilustrația 3).

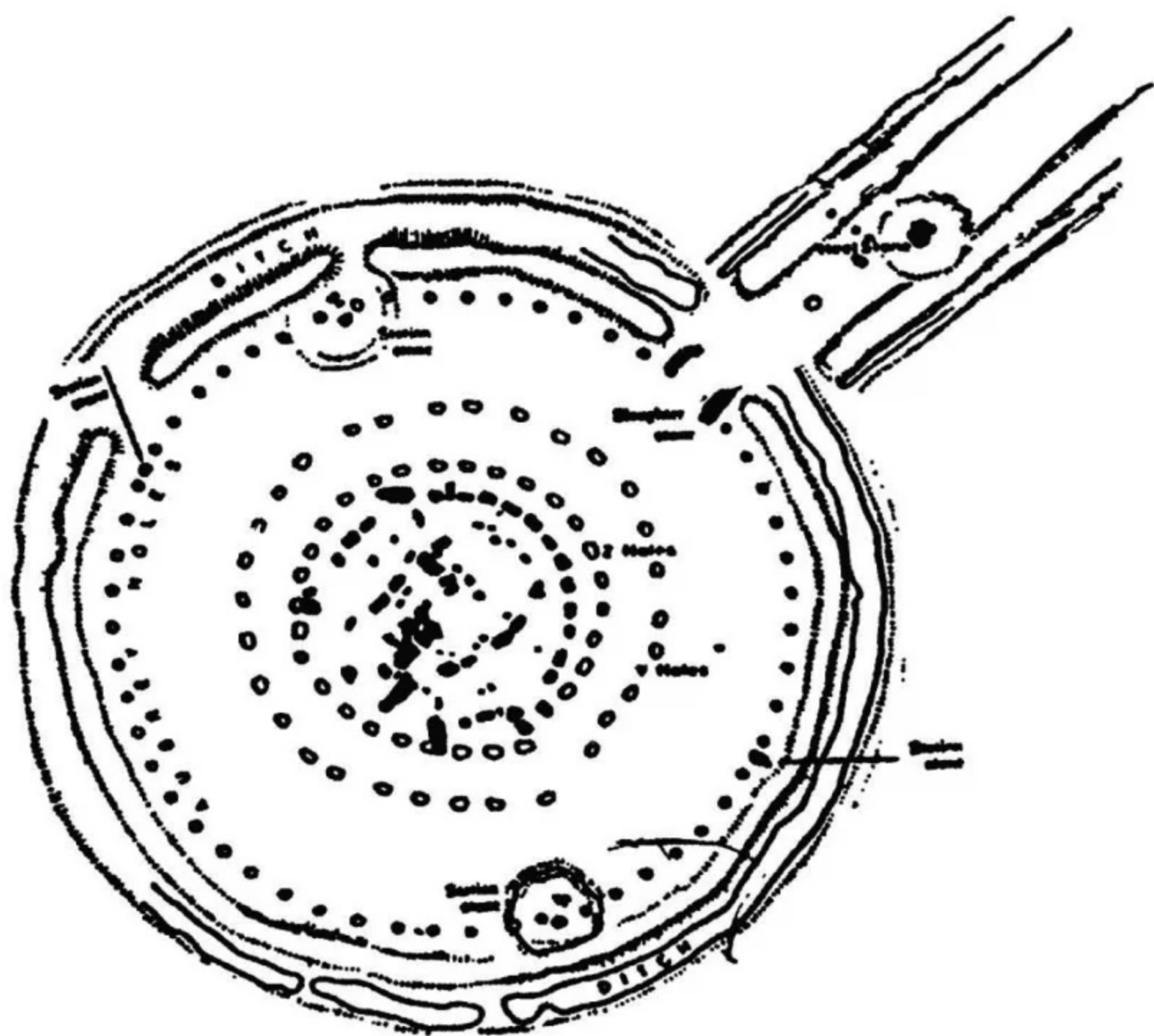

Figura 2

Unul dintre cele mai scurte, dar și dintre cele mai aprige și feroce războaie recente din Orientul Mijlociu a fost Războiul de Șase Zile din anul 1967, când armata israeliană, înconjurată și asediată, a învins armatele Egiptului, Iordaniei și Siriei și a cucerit peninsula Sinai, malul de vest al râului Iordan și Înălțimile Golan.

În anii care au urmat, arheologii israelieni au efectuat cercetări arheologice ample și săpături în toate acele zone, scoțând la lumină așezări din vremurile neolitice timpurii și din vremurile biblice până în perioadele greacă, romană și bizantină. Dar nicăieri surpriza nu a fost mai mare decât pe platoul slab locuit și în mare parte gol, numit Înălțimile Golan. S-a descoperit că această zonă a fost locuită activ și cultivată din cele mai vechi timpuri, ba, mai mult decât atât, au fost găsite rămășițe de așezări datate cu câteva milenii înainte de Era Comună.

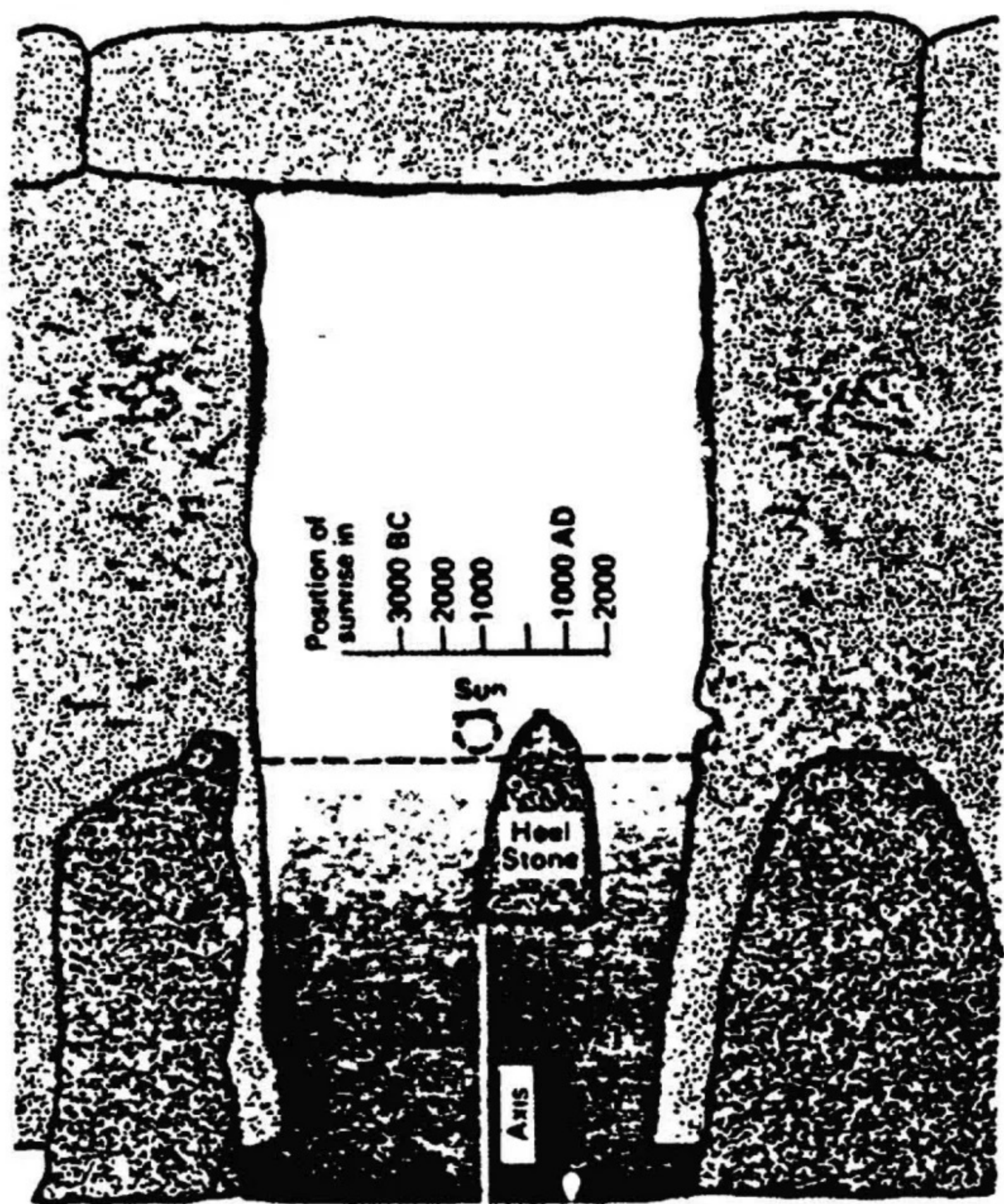

Figura 3

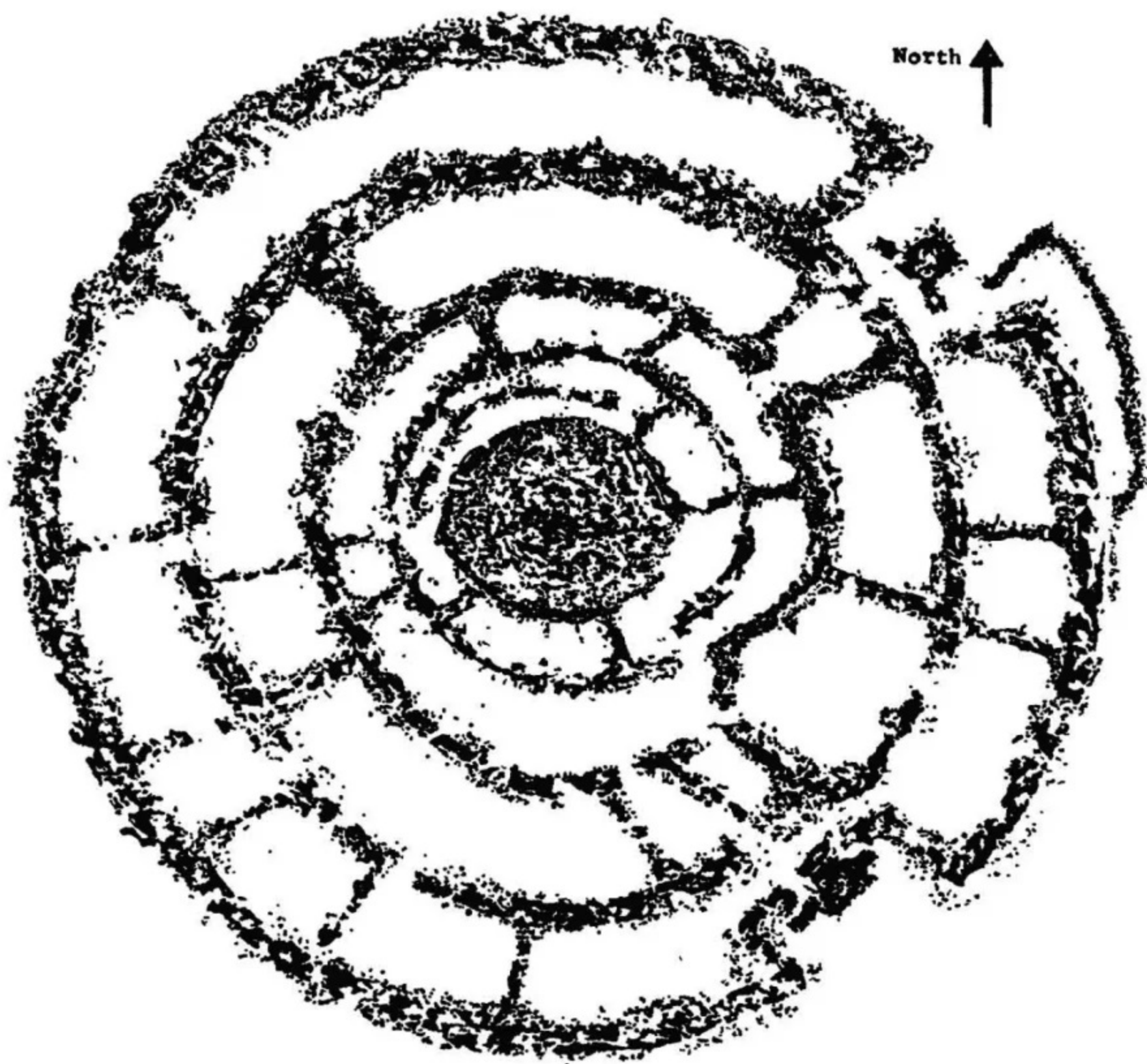
Practic, în mijlocul neantului, pe o câmpie bătută de vânt (care fusese folosită de armata israeliană pentru practica de artilerie), s-au găsit grămezi de pietre aranjate în cercuri, care s-au dovedit (când sunt privite din aer) a fi un fel de „*Stonehenge*” din *Orientul Apropiat* (Ilustrația 4).

Structura unică este formată din mai multe cercuri concentrice din pietre, trei dintre ele complet circulare și două formând doar semicercuri sau „potcoave”. Cercul exterior are o circumferință de aproape o treime de milă, iar celelalte cercuri devin mai mici, pe măsură ce se apropie de centrul structurii. Pereții celor trei cercuri principale de piatră se ridică la opt picioare sau mai mult, iar lățimea lor depășește zece picioare. Sunt construite din pietre de câmp, cu dimensiuni variind de la cele mici la *cele megalitice, care cântăresc cinci tone și chiar mai mult*. În mai multe locuri, pereții circulari concentrici sunt legați între ei prin pereți radiali, care sunt mai înguști, dar au aproximativ aceeași înălțime ca pereții circulari. În centrul precis al structurii complexe se ridică o grămadă imensă, dar bine definită, de pietre, cu un diametru de șaiszeci și cinci de picioare.

În afară de forma sa unică, aceasta este, de departe, una dintre cele mai mari structuri de piatră din vestul Asiei, atât de mare, încât poate fi văzută din spațiu de navele spațiale care orbitează Pământul.

Inginerii care au studiat situl au estimat că și în starea sa actuală, acesta conține mai mult de 3.540 de metri cubi de pietre, cântărind aproximativ 45.000 de tone. Ei au estimat că ar fi fost nevoie de o sută

de muncitori care să lucreze cel puțin șase ani pentru a crea acest monument - să strângă pietrele de bazalt, să le transporte la fața locului, să le așeze după un plan arhitectural prestabilit și să ridice pereții (care erau fără îndoială mai înalți decât ruinele ce sunt vizibile acum) pentru a forma structura complexă de coeziune.

Figura 4

Toate acestea ridică unele întrebări: de către cine a fost ridicată această structură, când a fost construită și în ce scop?

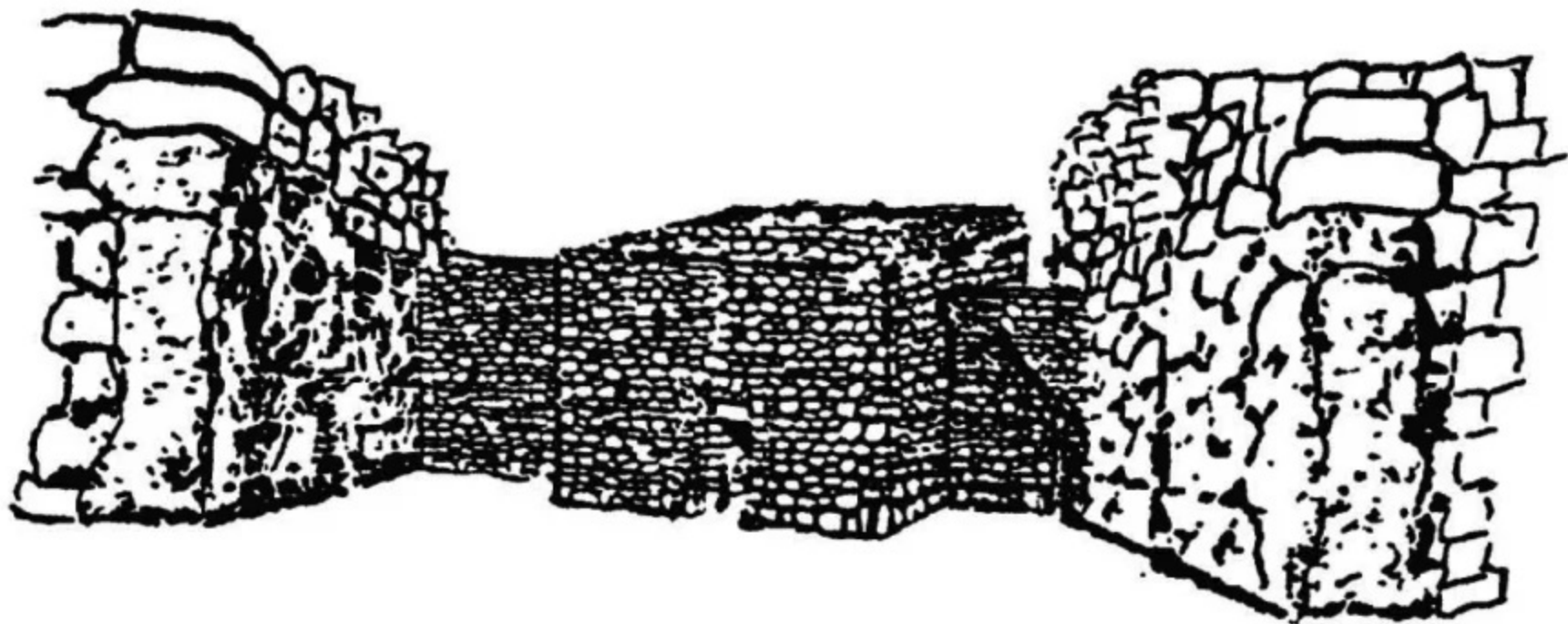

Figura 5

Ultima întrebare are răspunsul cel mai ușor, deoarece structura însăși pare să își indice scopul - cel puțin, scopul inițial. Cercul cel mai din afară avea două rupturi sau deschideri, una situată în nord-est și cealaltă, în locații din sud-est, care indică o orientare către solstițiile de vară și de iarnă. Lucrând pentru a îndepărta stâncile căzute și pentru a restabili aspectul original, arheologii israelieni au expus în deschiderea din nord-est o structură pătrată masivă, cu două „aripi” extinse, care protejau și ascundeau intreruperi mai înguste în următorii doi pereți concentrici din spatele ei (Ilustrația 5). Clădirea a servit astfel ca o poartă monumentală, oferind (și străjuind) o intrare în inima complexului de piatră. În pereții acestei intrări au fost găsiți cei mai mari bolovani de bazalt, cântărind până la cinci tone și jumătate fiecare. Ruptura de sud-est a inelului exterior oferea acces la părțile interioare ale structurii, dar acolo intrarea nu are un aspect monumental; se văd grămezi de pietre căzute, care pornesc de la această intrare și duc spre exterior, ceea ce sugerează contururile unei aleei flancate de pietre care se extind în direcția sud-est - o alee ce ar fi putut contura o linie de observare astronomică.

Aceste indicii arată că locul a fost într-adevăr, ca Stonehenge, în Marea Britanie, construit pentru a servi drept observator astronomic (în primul rând, pentru a observa solstițiile). Această interpretare este susținută de existența unor astfel de observatoare și în altă parte - este vorba de structuri care sunt mult mai asemănătoare cu cea de pe platoul Golan. Aceste obiective prezintă nu numai cercuri concentrice, ci și pereți radiali care leagă cercurile. Uimitor este că aceste structuri similare se află în situri antice de pe cealaltă parte a planetei, în America.

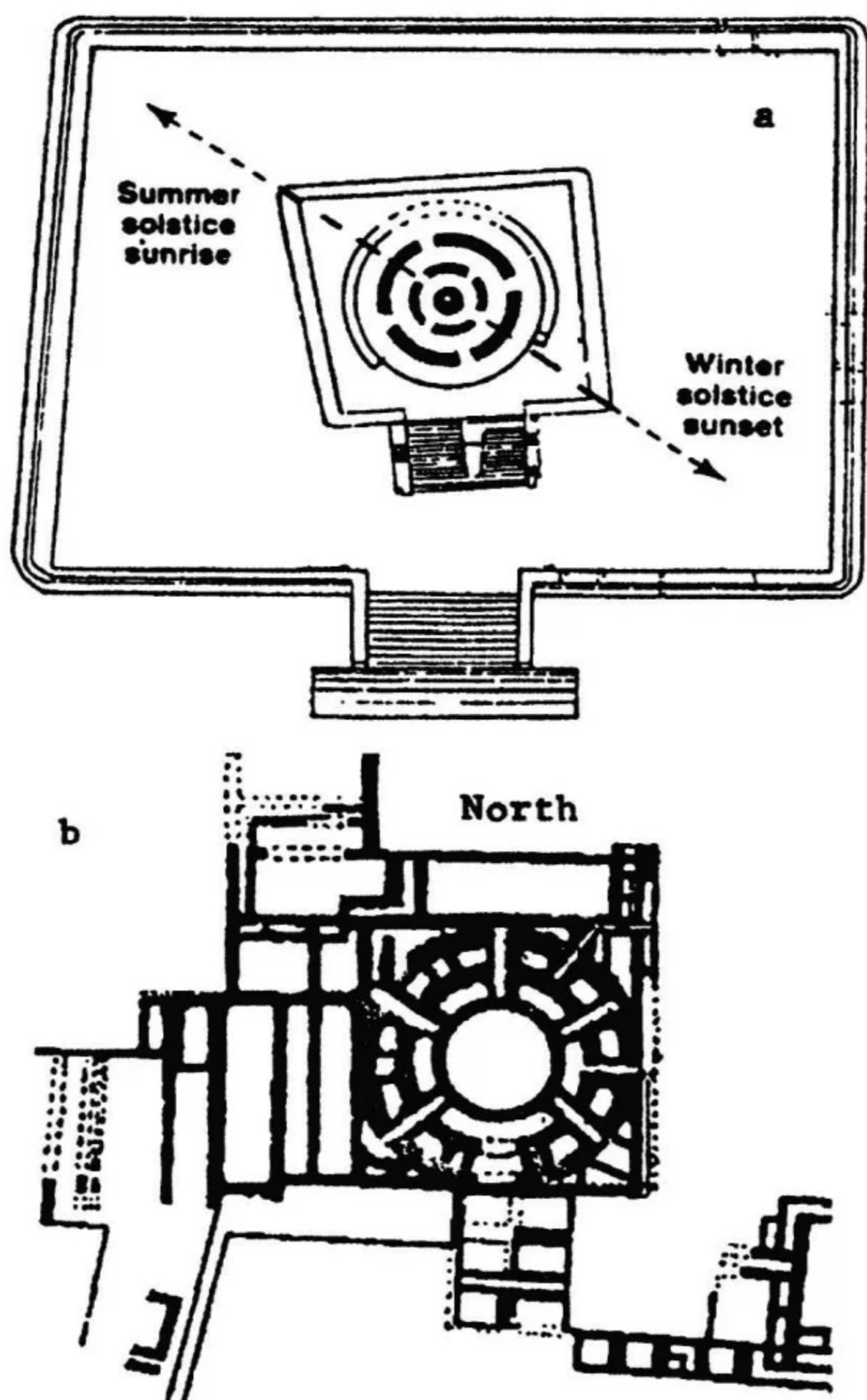

Figura 6a și 6b